

קולנוע

קודמות: סרטו הקלאסי של מאקס אופולס עם אנטון ולברוק, סימון סיניורה, ג'רארד פיליפ, בארו, רג'יאני ואחרים, ר סרטו החדש יותר של ואדים עם ג'יין פונדה, בריאלי, מרי דיבואה ואחרים).

נראה שלא רק הקאריירה הפרטית, אלא גם החיים הפרטיים שלה עולים על דרך המלך: אמיליו לארי עומד להתגרש מ'אשתו הקודמת. הרושם הוא שהשמועות, אשר תיארו את הכוכבת העולה כתגליתו האישית והפרטית, בכל המובנים, של פולנסקי — לא היו יותר משמועות בלבד, לפירסום הסרט.

ישראל

לא כל כך משכנע

לא רק בטורינו מכריזה המיטרה שאין פשע מאורגן (ראה ביקורת על ניקמטו של טיצ'יניאני). גם בתל-אביב, בסרט ה'ישראלי' המשכנע.

לכן, כך מסתבר ממכתב שהופיע במור דעות הפירסומת של הסרט, לא סייעה המיטרה בהפקת סרט זה. עצם העובדה שהוא בכל זאת נעשה, צריך אם כן להיחשב למעשה אמיץ במיוחד.

אולם לא אומץ-הלב של היוצרים הוא זה שקובע רמתו של סרט, אלא מרכיבים שונים ומשונים כמו כישרון, ידע, מקצור, עיות, ואם אומץ לא חסר אולי למי שעשה את המשכנע, הרי קשה למצוא בסרט סימנים לכישורים נוספים.

הסיפור על מוריס אפללו, המשכנע ה'מקצועי' הגובה דמי-הגנה מכל שוק הכרמל ומתאהב בבתי-טובים, אחות חברו לקרב, לאחר שהציל את אביה מאסון כלכלי — בנוי כך שהוא אינו יכול לשכנע באף אחד מפרטיו.

למרות שהמדובר באיש החי על אגרו-פיו, הרי מוריס רך לב ונעים כטלה. אין בסרט שום דבר שירמוז על הדרכים בהן הגיע למעמדו הרם בעולם הפשע. שלא לדבר על זה, כי עושי הסרט בכלל אינם מוכנים להציגו כפושע. להיפך, זה מותק של בן-אדם, שעושה בעצם טובה כאשר הוא גובה דמי-הגנה מן הרוכלים.

כאשר כנופיה צרפתית מנסה להשתלט על שיטחי ממלכתו, אין הוא מגיב כלל. רק לקראת סוף הסרט, אחרי שמתנכלים אישית לאחותו, הוא מכה את הצרפתים החוצפנים, וגם זאת בעדינות ראויה ל'בח, שאינה הולמת כלל את המוג' הסוער שכביכול יש לו.

ראובן ברייטמן נראה בחור יותר מדי טוב בשביל מקצוע אלים כמו זה של משכנע. אפשר להמשיך ולפרט את רשימת

מאסטריוני ורום להט איטלקי

סרטים

התניוקת החדשה

של פולנסקי

נערה דקדג'יורה, יפת-תואר ולבושה חולצה בלבד, נודדת בחדריה של חווילה מפוארת, כשעיניה הגדולות מבטחות ל'גברים את כל החלומות הכמוסים שלהם. כך מתגלה לעולם התגלית האחרונה של רומן פולנסקי.

שמה סידנה רום, היא בת 27, ילידת אוהיו, ארצות-הברית, ותושבת רומא מזה ארבע שנים. הסרט בו היא מופיעה, מה, הוא קומדיה שחורה לפי מטב המסורת של הבמאי היהודי-פולני המפורסם.

רום אינה טירנוית בעסקיה-שעשועים, למרות שבסרטים לא השתתפה קודם. בגיל 17 הופיעה כבר על הבמה בלהקת תיאטרון אמריקאית, הגיעה בנדודיה גם ל'רומא. שם התאהב בה צלם איטלקי בשם אמיליו לארי. כאשר חזרה הצעירה, עם להקתה, לארצות-הברית, המריא לארי אחריה, הפעיל את קיסמו האיטלקי, ולאחר חיזור מוחץ שיכנע אותה לשוב עימו ל'רומא. לחלק עימו את דירתו — למרות שהיה כבר נשוי לאשה אחת, תוצרת אנגליה.

ברומא הפכה סידנה לחברתו הקבועה של לארי, לדוגמנית — הלבושה והעירומה שלו, ולשותפתו-בעסקים. למרות זאת, הרגישה עצמה קצת מוגבלת — עד ש'קיבלה את התפקיד הראשי בסרטו של פולנסקי.

היום, למרות שהסרט התקבל בתגובות מעורבות בנתיים, הרי שהקאריירה ה'פרטית שלה עלתה על דרך-המלך.

תפקידה הבא יהיה לגלם את עוזרת הבית המפתה את בן-הטובים במטען — גירסה חמישית לסיפורו של ארתור שניצר, 'המבויתת על-ידי האוסטרי אוטו שנק, משתתפים בסרט גם סנטה ברגר ומריה שניידר (בין הגירסאות המפורסמות ה'

סידנה רום בחולצה בלבד

לת, צרפת) — לואיס בוניואל מבזה את הבורגנות ומתעלל בה, אבל מודה, בסופו של דבר, כי שום דבר לא יוכל להפילה, בסאטירה ארסית מבריקה. כדאי לראות.

**** זמנים מודרניים (גת אר' צות-הברית) — סרטו הקלאסי של צ'אפלין על האדם הקטן מול המימסד ומכונותיו, צריך לשוב לראות בכל הודמנות.

**** מעשיות קאנטרבריות (מוגרי, איטליה) — האיולת האנושית בכל מערומיה, עשויה לעורר רתיעה בעדיני-נפש. אחרים ישאבו רובינחת מ'עיבודיו אלה של פאזוליני לכמה מכתביו הקלאסיים של צ'וסר.

*** סינאור ורואלי (צפון, צרפת) — אשה מודרנית בין שני גברים: אחד מעשי, המוני, קצת נמרץ ובעל קסם אישי לא מבוטל. השני מעודן, חולמני, בעל נפש אמן. סרט רגיש ומפוקח, משוחזק היטב על-ידי רומי שניידר, סמי פריי ובמיוחד איוו מונטאן.

*** הגנב שבא לסעוד (פאר, ארצות-הברית) — קומדיית-פשע כלילה ובלתי-מחייבת, בה נכנס רייאן או'ניל אל חוגי החברה הגבוהה רק כדי לשדוד אותה טוב יותר. אין צורך להתייחס ברצינות.

ירושלים

**** מיני ומוסקוביץ (רו, ארצות-הברית) — סיפור-אהבה מבויים באינטימיות ורגישות, שגיבוריו הם שומר במגרשי-חניה ופקידת מוזיאון. משחק טבעי ומשכנע של סיימור קאסל וג'ינה ראוולנדס.

*** וידוי של קצין-משטרה (אורינו, איטליה) — שחיתות המאפיה בעסקי הקבלנות הסיציליאניים, בסרט מתח המהווה ביקורת קשה למישטר החברתי באיטליה. במאי: רמיאני דמיאני.

חיפה

**** הקירתו של אורח העיר מר מועז לכל חשד (בית-דושילד, איטליה) — מפח משטרה מבזה בכוונה את החוק, מגלה לתדהמתו שאפילו אם יש לו רצון להוכיח את אשמתו — אין איש מוכן לקבל את העובדה כי איש-חוק חוטא. משום שזה עלול לפגוע בשם הטוב של המימסד. סרט וירטואוזי של אליו פטרי, עם משחק מרשים של ג'אן מרי וולונטה.

הליקויים שבסרט, בהחמצת כל קורטוב של מתח שאפשר היה לבנות בו, בגזנות השקופה שלו, המציגה, באורח שהוא כבר שיגרתי עד כדי שיעמום, מלאכים שהם מלאכים מפני ששםם אפללו, ובני-שטן שהם בני-שטן משום ששםם פסחונן. עם פסיכולוגיה מעין זו קשה להתווכח. היא מרדימה אותך לפני שהיא מסיימת את טיעוניה.

תדריך

תל-אביב

**** סוד הקסם הבורגני (תכ'...

ספנסר ובוזופי: מוות מיותר

העני בצפון האיטלקי המשוגש, על שחיתות ועל מוסר, ועל עוצמתה של אותה מאפיה, אשר לדברי נציגי החוק אינה קיימת כלל בטורינו.

לעזרתו של ליצאני מתגייסים כאן כמה שחקנים מעולים, שלכל אחד מהם תפקיד זעיר יחסית. זה כולל את ספנסר עצמו (אבי הילדים), פרנסואז פביאן (האם), הזמר ניקולה די-בארי (הפרקליט הצעיר), סארו אורזי (הרוכל הנכה) או מרסל בוזופי (קבלן-בניין). תרומתם של כל אחד מהם מוסיפה, ללא ספק, אולם העיקר בסרט — למרות סטיות מסויימות לרגשנות-יתר, או הומור מאולץ במיקצת לפעמים — היא הדרך הבלתי-שגריתית של הגשת הנושא.

צדק צדק

תרדוף

ניקמתו של סיציליאני (אורלי, תל-אביב, איטליה) —

למרות נוכחותו של באד ספנסר והמקום המוקדש לו במודעות הפירסומת של הסרט — אין זו גירסה נוספת של טרייטי, אין זה מערבון, ואין זה אפילו סרט מצחיק.

אבל אחרי כל האזהרות הללו, זהו סרט הרבה יותר מעניין מכפי שהוא עושה רושם ממבט ראשון.

פועל סיציליאני, בא עם משפחתו לחפש פרנסה ב'טורינו הצפונית. הוא עובד בבניין, נתקל באירוגני המאפיה, מנסה להרים ראש ולהתנגד להם, ובסופו של דבר מואשם ברצח במגרש כדורגל, נידון למאסר-עולם על לא עוול בכפו. אשתו עובדת בברך כדי לפרנס את שני הבנים הצעיריים, שאינם מוכנים בשום פנים ואופן להניח לעיוות-הדין. הם חוקרים כל מי שנמצא סביבם — עורך-דין צעיר שהיה בעבר פועל-בניין וחבר לעבודה של האב, רוכל-סיגריות זקן, ואחרים — כדי להוציא את האמת לאור. וזאת אמנם נחשפת, בסופו של דבר — אלא שאז אין עוד בכוחה להביא ברכה לאיש.

קארלו ליצאני, מהניצנים האחרונים של הניאוריאליזם האיטלקי, נטל את הסיפור, אשר כתובת בתחילת הסרט מכריזה עליו מיד כי הוא סיפור אמיתי, וטיפל בו כממט באורח תעודי. אין כאן דמויות ראשיות, פרט לשני הילדים, שאינם פוסקים מחיפושם אחרי דרכים לנקות את שם האב. אין שום רצון להיתפס לעמקות פסיכולוגית, ואפילו לא לדפוסים של סרט פשע רגיל.

ליצאני מתבונן בכל העניין מן הצד, מבקש מן הצופה שייסק בעצמו מסקנות על אורח-החיים של בני-הדרום

